

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Zord Tihamér*

Cím: *Mis pizkos*

Forrás: *Népszava*

1943 Bp.

1943 II. 23.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

"Fehér holló"

Idő

"1943"

Személy

Helysz

Körutazás korunk körül

Kispizkos

Levelt kaptam festőbarátomtól, ha értekezni akarok vele abban a bizonyos képügyben, bármelyik este megtalálhatom Budán, a pipacsuccai Kispizkosban, az az ő régi, meghitt törzskocsmaja. Csak arra kér, hogy ne jöjjenek későn, kilenc után, féltizkor, mert szolid ember lett belőle, nemigen iszik tovább tizenegynél. Inkább korábban kezd: délután hatkor, félhétkor.

Másnap alkonyat táján benyitottam a megjelölt kocsmába. Alig tettem két lépést, kellemetlen, visszás érzések fogtak el. A Kispizkos: kicsi és pizkos volt. Ez a körülmény meglepett. Kint az uccán, amikor megpillantottam a táblát: Kispizkos, arra gondoltam, hogy a kocsmáros csak blöfföl. Negédeskedik, mint némely bakfist alakító, jó harmincas úrleány, aki ajakesücsörítve gügyögi a fiúnak: oh, én ostoba kis liba vagyok. Holott igazság szerint raffinált, többtucat flört van a háta mögött és a szerelmi játék labirintusában mindig ő volt az idegenvezető.

Am, amit a Kispizkos tulajdonosa hirdetett, az nem volt üres hencsés. A tarka asztalterítőkön étel- és italfoltok terpeszkedtek, a rozoga székek és asztalok ragadtak a szutyoktól.

— Te, Jani — telepedtem le a festő asztalához —, ez a kocma csakugyan kicsi és pizkos. De talán nem volna fontos, hogy az abroszok, a székek ilyen híven alkalmazkodjanak a cégérhez.

Festőbarátom kivette szájából a kurta angol pipát. Jóízűen nevetett:

— Fordítva van, pajtás. A cégér alkalmazkodik az abroszokhoz.

Háromdecis poharából bőséges kortyot küldött le a torkán. Azután a jóltájékozott ember fölényes biztossággal magyarázta:

— Ennek a kocsmának valamikor Fehér holló volt a neve. Nos, kérlek, gyakran előfordult, úgyszólván mindennapos eset volt, hogy a vendégek panaszkodtak. Hívták a kocsmárost: nézze csak, Gubacsi úr milyen mocskos ez a terítő! Milyen alkalommal a tányérok és a poharak ellen emeltek kifogást: mondják csak, Gubacsi úr, mikor mosogattak magánál utoljára? Az öreg ilyenkor felháborodva tiltakozott: Ez pizkos? Hogy lehet ilyet állítani! Kikéri magának! Az ő kocsmájában még a pókháló is ragyog a tisztaságtól.

Kialudt a pipája. Gyufát kotor elő s körülményesen ragyújtott:

— Napirenden voltak a konfliktusok. Az öreg Gubacsi méltatlankodott, megsértődött, tiltakozott, fel-

háborodott. Egy ment ez hónapok szám, éveken át. Egyszer aztán megunt a kinos csetepatékat. Bemázoltatta a Fehér hollót és a tetejére pingáltatta: Kispizkos.

— Brávó — tört ki belőlem az elismerés —, képzelem, azóta egy vendég sem mert panaszkodni a pizszokra.

Jani barátomnak felragyogott a szeme:

— Panaszkodni? Mást mondok Szerelmespárok járnak ide messz környékről, a Belvárosból, a **Andrássy útról**. Gyakran hallom, amint a fiú dagadó büszkeséggel súgja a leánynak: Na, úgy-e, nem hazudtam. A leány csupa elismerés, csupa ujjongás: igen... csuda pizkos!

Íme, egy csepp víz, amelyben bent van az egész tenger, tűnődtem szótlanul. A hazugság, a gonoszság, a testi és erkölcsi pizkos, a gazság, az erőszak, a fenyegetés csak addig bűn, amíg felháborodva tagadjuk. Amint kérkedni kezdünk vele, erénynek fogadják el az emberek.

— Idehallgass! — nevetett Jani barátom. — Az öreg Gubacsinak újabbán megint sok baja van a vendégekkel. A poharak, a tálak remegnek a kezében, sűrűn előfordul, hogy egy kis vörösbor vagy virstliszaft a vendég ruhájára locsosan. Persze szidják érte, mint a bokrot: „Hallja, hé, nem tud vigyázni!” — Vagy pedig vérvörös arccal: „Hol jár az esze! Hogy lehet valaki ilyen málé!” Így szidják, így hordják le, néha még különbül is.

Tenyéréhez veregette a pipát, ki-

portorta belőle a hamut. Ravaszdi mesőly bujkált a szája ezélen:

— Node most már ez is hamarosan megszűnik!

Meglepődtem:

— Micsoda szűnik meg? A loccsanások? Az, hogy a vendégek ruhájára önti a szaftot?

Kiderült, hogy rosszul tippeltem. Jani barátom fensőségesen vigyorogott:

— Á, dehogya! A szemrehányások, a szidalmak a patáliák. Az öreg Gubacsi elhatározta, hogy új cégért festet: **VÉN HÜLYE**.

Zord Tihamér